

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci

žalobců:

a) E. S.,
b) F. S.,
oba bytem N., N. D.,

proti žalovanému:

Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze,
se sídlem Pod Sídlištěm 9, Praha 8,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2015, č. j. X,

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou, doručenou osobně Krajskému soudu v Praze dne 29. 10. 2015, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálního pracoviště Kutná Hora (dále jen „katastrální úřad“), ze dne 11. 5. 2015, sp. zn. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím katastrální úřad nevyhověl nesouhlasu podanému žalobcem b) jakožto zmocněncem paní Miloslavy Hübschové s neprovedením opravy chyby v katastrálním operátu, neboť se v dané věci nejedná o chybu ve smyslu § 36 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon z roku 2013“), a rozhodl tak, že hranice mezi pozemky p. č. X a p. č. X (dále též jen „sporná hranice“) v katastrálním území N. D. u K. H. (stejně jako všechny další nemovité věci dále uváděné v tomto rozsudku) bude v souboru geodetických informací nadále evidována v souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

- s výsledkem obnovy katastrálního operátu přepracováním jako spojnice podrobných bodů polohopisu č. X a č. X určených záznamem podrobného měření změn č. X.
2. Žalobci mají za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jejich odvolacími námitkami a jeho postup považují za diskriminační. Správní spis (ani jeho soupis) není podle žalobců kompletní, neboť v něm schází různé žádosti žalobců o přešetření sporné hranice, zprávy Ing. H. a Ing. H., kupní smlouva z roku 1981 a listiny s ní související a mapový list technickohospodářského mapování č. X (a to jak jeho verze z archivu katastrálního úřadu, tak z archivu Českého úřadu zeměměřického a katastrálního). S odvolací námitkou žalobců, týkající se nekompletních správních spisů, resp. soupisů jejich obsahu, se žalovaný nijak nevypořádal.
 3. Dále žalobci namítají, že geometrické plány č. X a č. X nebyly způsobilé k opravě katastrální mapy. Údaje v nich neodpovídají skutečnému stavu, včetně popisu a označení hranic v terénu, a schází také protokol o označení parcel. Oba geometrické plány byly vyvedeny na formulářích, které neodpovídaly v rozhodné době účinné katastrální vyhlášce. S námitkami žalobců ke geometrickým plánům se žalovaný nevypořádal.
 4. Žalobci dále namítají, že výsledek technickohospodářského mapování je založen na protokolu č. X z roku 1963, který je neúplný. Chybí v něm měřické náčrtky z doby šetření a plná moc pro paní M. H., která protokol za tehdejšího vlastníka pozemku p. č. X (pozemek p. č. X v době před přechíslováním pozemků v katastrálním území N. D., k němuž došlo právě při technickohospodářském mapování) údajně podepsala (jak však paní M. H. uvedla v čestném prohlášení, o její podpis se nejedná). Dále jsou žalobci přesvědčeni o tom, že s protokolem bylo dodatečně manipulováno, a to pokud jde o spornou hranici (hospodářský objekt přiléhající na východní straně k domu č. p. X byl nahrazen plotem). To má za následek, že v zákresu protokolu z technickohospodářského mapování je sporná hranice zakreslena jinak než v mapě někdejšího pozemkového katastru. S těmito námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal.
 5. Dále žalobci namítají, že měřické náčrtky technickohospodářského mapování č. X a č. X neobsahují název katastrálního území ani označení navazujících měřických náčrtů, použité měřítko, odkaz na číslo protokolu a podpis odpovědné osoby o shodě zákresu v měřickém náčrtu se zákresem v katastrální mapě. Není patrné, jak dospěl žalovaný k závěru o původu těchto měřických náčrtů. Zákes sporné hranice neodpovídá zákresu hranice v protokolu, v mapovém listu ani v jednotlivých kopiích měřických náčrtů předkládaných v průběhu správního řízení; naopak se průběh sporné hranice v různých podkladech liší, s čímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal.
 6. Žalobci dále namítají, že v geometrickém plánu č. X došlo k chybnému zaměření sporné hranice. Správně má sporná hranice měřit 17,75 metrů.
 7. Konečně žalobci namítají, že katastrální úřad neoprávněně změnil spornou hranici. Rozhodnutím katastrálního úřadu ze dne 31. 10. 2011, č. j. X, potvrzeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 2. 2012, č. j. X, byla sporná hranice změněna. Poté, co byla obě uvedená rozhodnutí zrušena rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2014, č. j. X, sdělil katastrální úřad účastníkům, že s ohledem na tento rozsudek vrátil spornou hranici zpět na původní hodnoty. Žalobci katastrálnímu úřadu doručili svůj nesouhlas s vrácením hranice do původního stavu, avšak katastrální úřad na to nereagoval, nýbrž pokračoval v řízení, vyzval žalobce k seznámení s podklady a následně vydal rozhodnutí. Tento postup byl

protiprávní, neboť změnu hranice nelze bez souhlasu vlastníků přilehlých pozemků provést. Ani žalovaný se k protiprávnímu postupu katastrálního úřadu nijak nevyjádřil.

8. Závěrem žalobci podotýkají, že neúspěšně vyzývali ředitelku žalovaného, aby provedla kontrolu v archivu katastrálního úřadu, resp. jeho katastrálního pracoviště v Kutné Hoře, zda jsou ve správním řízení skutečně předkládány kopie tam uložených originálů. Rovněž žádali, aby bylo zahájeno přezkumné řízení o napadeném rozhodnutí, avšak jejich žádost byla dne 9. 9. 2015 zamítnuta.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že opravu podle požadavku žalobců nelze provést, neboť se nejedná o chybu v katastrálním operátu ve smyslu § 36 katastrálního zákona z roku 2013, již by bylo možno opravit pouze na základě původního výsledku zeměměřické činnosti [§ 44 odst. 2 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální vyhláška z roku 2013“)], neboť takový výsledek v dokumentaci katastrálního úřadu není. Opravu nelze provést ani podle § 44 odst. 3 katastrální vyhlášky z roku 2013, neboť vlastníci pozemku p. č. X a p. č. X se na žalobci požadované opravě, resp. na novém průběhu sporné hranice neshodnou.
10. K jednotlivým žalobním bodům žalovaný především odkazuje na napadené rozhodnutí a nad jeho rámec uvádí následující: Žalobci již v průběhu správního řízení požadovali, aby katastrální úřad přepracoval rukou psaný a nečitelný soupis obsahu správního spisu katastrálního úřadu a nahradil jej novým strojopisným soupisem, který by byl čitelnější a detailnější (např. by obsahoval výčet příloh jednotlivých podání žalobců). Žalovaný má za to, že podklady pro rozhodnutí, které shromáždil katastrální úřad, včetně uvedeného soupisu, byly v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a s jednacím řádem katastrálního úřadu. Listiny byly do správního spisu zařazovány chronologicky, jak je katastrální úřad přijímal, doplňoval ze sbírky a evidoval, a byly průběžně specifikovány v soupisu obsahu správního spisu, čímž se právě zabraňuje případné manipulaci. K námitce, že ve správním spisu nejsou zařazeny některé konkrétní listiny, uvádí žalovaný výčet čísel listů správního spisu katastrálního úřadu, resp. žalovaného, pod nimiž se tyto listiny ve správním spisu nacházejí.
11. K námitkám vztahujícím se k výsledkům zeměměřických činností pocházejícím z doby před vyhlášením katastrálního operátu z roku 1973 uvádí žalovaný, že se okamžikem vydání nového katastrálního operátu staly archiváliemi a jejich opravování by bylo v rozporu s účelem a smyslem technickohospodářského mapování. Jde-li o podpis paní M. H. pod protokolem technickohospodářského mapování z roku 1963, který označují žalobci za zfalšovaný, což dokládají úředně neověřeným čestným prohlášením paní H., uvádí žalovaný, že – jak již uvedl v napadeném rozhodnutí – plná moc od tehdejšího vlastníka pozemku p. č. X a domu č. p. X nebyla potřebná, neboť paní H. byla v protokolu označena jako uživatelka těchto nemovitých věcí, nikoli jako osoba jednající za vlastníka.
12. Dále žalovaný připomíná, že v dané věci již jednou krajský soud rozhodl, a to rozsudkem ze dne 3. 10. 2014, č. j. X, kterým zrušil rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející (ve správním řízení v pořadí již páté) rozhodnutí katastrálního úřadu s odůvodněním, že v dané věci nelze opravu geometrického a polohového určení sporné hranice provést pouze na základě výsledků zeměměřických činností, a je proto třeba doložit souhlasné prohlášení vlastníků dotčených pozemků, že hranice není sporná a že jimi nebyla měněna ani zpochybněna. Vázán tímto právním názorem uvedl katastrální úřad hranici do souladu s výsledkem obnovy katastrálního operátu přepracováním. Žalovaný dále poukazuje na to, že

žalobci ve věci určení sporné hranice zahájili občanské soudní řízení před Okresním soudem v Kutné Hoře. Konečně žalovaný konstatuje, že žalobci bezúspěšně žádali, aby Český úřad zeměměřický a katastrální zahájil ve věci napadeného rozhodnutí přezkumné řízení.

13. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
14. Žalobci v replice ze dne 15. 3. 2016 opakují některé žalobní námitky a rekapitulují historii změn pozemku p. č. X až ke Stablnímu katastru z roku 1838. V podání ze dne 21. 2. 2018 pak zrekapitulovali své výtky k jednotlivým rozhodnutím katastrálního úřadu a žalovaného z let 2009 – 2010, která předcházela vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
15. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 6. 3. 2009 se žalobce b) jako zmocněnec paní M. H. (tehdejší vlastnice pozemku p. č. X) obrátil na katastrální úřad se „žádostí o uvedení hranice pozemků č. X a č. X v k. ú. N. D. do původního stavu“, tedy do stavu před technickohospodářským mapováním proběhnulším v roce 1973. Na to reagoval katastrální úřad oznámením o neprovedení opravy v údajích katastru nemovitostí ze dne 26. 3. 2009, č. j. X, s tím, že návrh na opravu údajů katastru považuje za nedůvodný, neboť stávající průběh hranice byl stanoven při technickohospodářském mapování a dosud nebyl žádným z vlastníků dotčených pozemků zpochybněn; stávající vlastnice pozemku p. č. X jej nabyla za platného stavu katastrální mapy. V návaznosti na to žalobce b) katastrálnímu úřadu sdělil, že výše uvedené oznámení nemůže paní M. H. respektovat, a proto katastrální úřad dne 2. 4. 2009 zahájil správní řízení o opravě chyby v katastrálním operátu podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „katastrální zákon z roku 1992“), přičemž obeslal i paní M. K. (dříve H., vlastníci pozemku p. č. X). Katastrální úřad rozhodnutím ze dne 14. 7. 2009, č. j. X, opravu geometrického a polohového určení hranice mezi pozemky p. č. X a p. č. X neprovedl. K odvolání paní M. H. žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 10. 2009, č. j. X, uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil katastrálnímu úřadu k novému projednání.
16. Ten v rámci dalšího řízení rozhodl dne 17. 2. 2010 rozhodnutím pod č. j. X tak, že neprovedl opravu geometrického a polohového určení hranice mezi p. č. X a p. č. X, neboť se nejedná o chybu v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona z roku 1992. Toto rozhodnutí katastrálního úřadu zrušil žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 5. 2010, č. j. X, a opětovně věc vrátil katastrálnímu úřadu k novému projednání. Katastrální úřad následně v rozhodnutí ze dne 27. 10. 2010, č. j. X, vyslovil, že: 1) hranice mezi pozemky p. č. X a p. č. X bude v digitální katastrální mapě zobrazena jako spojnice podrobných bodů polohopisu č. X a č. X určených při obnově katastrálního operátu přepracováním podle § 15 katastrálního zákona, jehož platnost byla vyhlášena k 1. 6. 2009 a 2) neprovedl opravu zobrazení hranice mezi pozemky p. č. X a p. č. X podle návrhu paní M. H., neboť se nejedná o chybu v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona z roku 1992. I toto rozhodnutí katastrálního úřadu žalovaný svým rozhodnutím ze dne 28. 2. 2011, č. j. X, zrušil. V následném řízení rozhodl katastrální úřad dne 3. 5. 2011 pod č. j. X tak, že po právní moci daného rozhodnutí bude hranice mezi pozemky p. č. X a X v digitální katastrální mapě geometricky a polohově určena jako spojnice podrobného bodu polohopisu č. X určeného záznamem podrobného měření změn č. X a podrobného bodu polohopisu č. X určeného záznamem podrobného měření změn č. X, protože současné geometrické a polohové určení předmětné hranice je chybou v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona z roku 1992. Ani toto rozhodnutí katastrálního úřadu neobstálo a žalovaný je zrušil svým rozhodnutím ze dne 2. 8. 2011, č. j. X. Následným rozhodnutím ze dne 31. 10. 2011, č. j. X, rozhodl katastrální úřad tak, že se nesouhlasu M. H. nevyhovuje, její návrh, aby sporná

hranice byla geometricky a polohově určena podle zobrazení této hranice v mapě bývalého pozemkového katastru, se zamítá a sporná hranice bude od právní moci tohoto rozhodnutí určena jako spojnice podrobných bodů polohopisu č. X a č. X určených záznamy podrobného měření změn č. X a č. X, protože stávající geometrické a polohové určení sporné hranice je chybou v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona z roku 1992. Toto rozhodnutí žalovaný potvrdil rozhodnutím ze dne 20. 2. 2012, č. j. X. Žalobkyně a) poté toto rozhodnutí žalovaného napadla žalobou a zdejší soud tehdy napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí katastrálního úřadu zrušil rozsudkem ze dne 3. 10. 2014, č. j. X, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s odůvodněním, že spornou vlastnickou hranici nelze změnit v režimu opravy chyby v katastrálním operátu, jestliže chybí souhlasné prohlášení vlastníků dotčených pozemků [§ 52 odst. 3 vyhlášky č. 26/2007 Sb, kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, (katastrální vyhláška), ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „katastrální vyhláška z roku 2007“)].

17. Poté katastrální úřad pokračoval v řízení a dne 8. 12. 2014 vydal rozhodnutí pod č. j. X, jímž nesouhlas podaný žalobkyní a) a paní M. H. zamítl. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 3. 2015, č. j. X. Katastrální úřad poté pokračoval v řízení a dne 11. 5. 2015 vydal rozhodnutí pod č. j. X, jímž nevyhověl nesouhlasu podanému zmocněncem paní M. H. žalobcem b) s neprovedením opravy chyby, protože se nejedná o chybu ve smyslu § 36 katastrálního zákona z roku 2013, a rozhodl tak, že sporná hranice bude v souboru geodetických informací nadále evidována v souladu s výsledkem obnovy katastrálního operátu přepracováním jako spojnice podrobných bodů polohopisu č. X a č. X určených záznamem podrobného měření změn č. X. Žalobci se proti tomuto rozhodnutí odvolali. Jejich odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí katastrálního úřadu potvrdil.
18. V nyní napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve poukázal na to, že katastr nemovitostí má výlučně evidenční funkci a že správní orgány na úseku zeměměřictví a katastru nejsou oprávněny činit závěry o vlastnickém právu; to mohou pouze soudy v občanském soudním řízení. Žalovaný má za to, že stav evidovaný v katastru nemovitostí je v souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Dále žalovaný zrekapituloval relevantní judikaturu správních soudů, průběh správního řízení a historii vlastnických vztahů k pozemkům p. č. X a p. č. X. Poté se vyjádřil ke konkrétním odvolacím námitkám žalobců, z nichž jsou dále zmíněny jen ty, které jsou současně žalobními body. Jde-li o námitky vztahující se k podkladům technickohospodářského mapování, věcně je žalovaný vypořádal, avšak také uvedl, že veškeré údaje zanesené v evidenci nemovitostí v rámci technickohospodářského mapování je třeba považovat za platné, neboť námitky podané po čtyřiceti letech od vyhlášení obnoveného katastrálního operátu nemohou být úspěšné. Jde-li o námitky vůči kvalitě geometrických plánů č. X a č. X, uvedl žalovaný, že tyto geometrické plány nijak neměnily spornou hranici a jejich kvalita není pro předmět řízení relevantní; oba geometrické plány byly ostatně ověřeny úředně oprávněnými zeměměřickými inženýry. Pokud jde o požadavek žalobců, aby byla provedena kontrola archivu katastrálního úřadu, který podle jejich přesvědčení nekládal do správního spisu kopie originálů listin, konstatoval žalovaný, že se v průběhu řízení neprokázaly žádné manipulace s listinami s cílem poškodit žalobce. K námitkám žalobců týkajícím se spisového pořádku žalovaný uvedl, že listiny založené ve spise katastrálního úřadu jsou ve spisovém přehledu dostatečně specifikovány a chronologicky řazeny. Žalovaný uzavřel, že s ohledem na to, že vlastnice pozemku p. č. X se změnou průběhu sporné hranice

nesouhlasí, nelze žádosti žalobců vyhovět, jak to ostatně plyne i z rozsudku krajského soudu ze dne 3. 10. 2014, č. j. X.

19. Ze správního spisu soud dále zjistil, že na základě darovací smlouvy sepsané dne 22. 12. 2009 formou notářského zápisu sp. zn. X, darovala paní M. H. žalobkyni a) mimo jiné právě pozemek p. č. X. Žalobkyně a) posléze darovací smlouvou sepsanou dne 4. 4. 2014 formou notářského zápisu sp. zn. X, X, darovala mj. ideální X pozemku p. č. X žalobci b).
20. Soud provedl při jednání důkaz rozsudkem Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 13. 4. 2017, č. j. X, a rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2017, č. j. X. Zjistil z nich, že žaloba žalobců na určení, že jsou vlastníky pozemku p. č. X vymezeného geometrickým plánem č. X oddělením z pozemku p. č. X, nebyla důvodná. Soudy dospěly k závěru, že vlastnická hranice probíhá po obvodové stěně rodinného domu ve vlastnictví žalobců a že nebyly prokázány žádné právní skutečnosti, s nimiž by bylo spojeno nabytí vlastnického práva k části pozemku p. č. X přiléhající k domu žalobců.
21. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
23. Žalobci nejprve namítají, že správní spis není veden správně, a v důsledku toho v něm chybí některé listiny. Soud k tomu uvádí, že správní spis katastrálního úřadu i žalovaného je veden standardním způsobem a splňuje požadavky, které na vedení správního spisu klade § 17 odst. 1 správního řádu. Listy spisu jsou číslovány a jsou řazeny chronologicky v pořadí, v jakém jednotlivé písemnosti do spisu přibývaly. Spis také obsahuje soupis všech svých součástí včetně uvedení data, kdy byly listiny do spisu vloženy. Žalobcům lze dát za pravdu v tom, že katastrální úřad neuvádí v soupisu výčet příloh, avšak soud nemá za to, že by to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobci také tvrdí, že ve správních spisech chybí některé listiny, jejichž obsáhlý výčet uvádí v žalobě. K tomu žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že tyto listiny ve spise nechybí, a uvedl čísla listů, pod nimiž se – podle žalobců chybějící – listiny nacházejí. Soud jednotlivě prověřil, zda se údajně chybějící listiny ve správním spisu skutečně nacházejí, a zjistil, že je tomu tak, a to bez výjimky. Nedostatek spočívající v tom, že žalovaný nečísloval jednotlivé přílohy, tudíž neměl za následek ztrátu či zmizení žádné listiny. Jelikož se tedy žalobci ve svých tvrzeních o nekompletnosti správního spisu mýlí, je tato námitka nedůvodná. Součástí správního spisu jsou i žádosti o provedení šetření hranice pozemků z let 2008 a 2009. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí není významné, zda katastrální úřad měl vést řízení o opravě chyby v katastrálním operátu již na základě některého z předchozích podnětů učiněných právní předchůdkyní žalobců, nýbrž že katastrální úřad posléze správní řízení skutečně vedl, a to v souladu s § 8 katastrálního zákona z roku 1992, přičemž vycházel ze všech podkladů, na které právní předchůdkyně žalobců poukazovala již ve svých podáních z let 2008 a 2009.
24. Dále žalobci uvádí své výhrady k podkladům pro technickohospodářské mapování, které proběhlo v 70. letech minulého století, tj. k protokolu z roku 1963 a měřickým náčrtům č. X

a č. X. Platnost katastrálního operátu, jenž vznikl novým mapováním (tedy šetřením v terénu), byla vyhlášena v roce 1973. Tento katastrální operát nahradil mapu pozemkového katastru, která byla jedním z podkladů pro technickohospodářské mapování. Následně na přelomu tisíciletí došlo v katastrálním území N. D. u K. H. k další obnově katastrálního operátu, a to přepracováním, jehož podstatou je převedení analogové mapy do mapy digitální, aniž by bylo prováděno šetření v terénu (nové mapování). Proti poslední z obnov katastrálního operátu nebyly podány námitky žádným z tehdejších vlastníků pozemků p. č. X a p. č. X. Platnost nového operátu byla vyhlášena ke dni 1. 6. 2009. Tímto dnem se v souladu s § 17 odst. 2 tehdy účinného katastrálního zákona z roku 1992 stal dosavadní katastrální operát neplatným. Soud se nicméně nedomnívá, že by poté, co se katastrální operát stal v důsledku obnovy neplatným, nemohla být provedena oprava chyby, která má původ ve zřejmém omylu při vedení katastrálního operátu před jeho obnovou. Institut opravy chyby dle § 36 katastrálního zákona z roku 2013 lze dle soudu použít i k opravě chyby v obnoveném katastrálním operátu (obnova byla provedena „toliko“ přepracováním, tj. digitalizací analogové katastrální mapy), jestliže vznikla zřejmým omylem při vedení katastru před jeho obnovou a v rámci obnovy katastrálního operátu nebyla tato zřejmá chyba odstraněna. Jinými slovy řečeno, soud není toho názoru, že by provedení obnovy katastrálního operátu (ve vazbě na nevyužití institutu námitek proti obnovenému operátu) představovalo překážku pro provedení opravy chyby v obnoveném katastrálním operátu, která má původ v obnovovaném katastrálním operátu, z něhož byla převzata. Existence specifického prostředku ochrany v podobě námitek proti obnovenému katastrálnímu operátu nevylučuje využití obecného prostředku ochrany v podobě návrhu na opravu chyby.

25. Soud se proto zabýval námitkami žalobců vztahujícími se k podkladům technickohospodářského mapování.
26. Jde-li o protokol č. 9 z roku 1963, v řízení se neprokázalo, že by byl upravován, a nic takového se nejedná ani z jeho kopie založené ve správním spise. Co se týče přílohy k tomuto protokolu, podle její kopie byl tehdejším vlastníkem pozemků p. č. X a X a domu č. p. X pan E. H. a vlastnická hranice byla v terénu vyznačena plotem a zdí. Místního šetření se účastnila paní H., označená písmenem „U“ značícím podle legendy na téže listině uživatele nemovité věci, která také protokol podepsala. Podle čestného prohlášení paní M. H. ze dne 8. 2. 2010 tento protokol nikdy neviděla a nepodepsala. Žalobci mají tedy za to, že protože paní H. nebyla vlastnící pozemku, nemohla protokol podepsat, nebyla-li k tomu vlastníkem zmocněna. Z přílohy k protokolu o místním šetření č. X však nevyplývá, že by paní H. jednala za vlastníka, resp. v jeho zastoupení; protokol podepsala pouze jako uživatelka nemovitých věcí. Naopak z § 8 odst. 2 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci nemovitostí“), plyne, že jakkoli byli vlastníci a uživatelé pozemků k místnímu šetření zváni, jejich neúčast nebyla překážkou provedení šetření. I pokud by tedy paní M. H. protokol skutečně nepodepsala, nemělo by to na platnost poznatků z místního šetření žádný vliv. Soud se proto hodnocením pravosti podpisu paní H. nezabýval. Poznamenává však, že prohlášení učiněné v roce 2010 paní M. H. (tehdy ve věku 86 let), podle něhož před 47 lety nepodepsala protokol o vyšetření hranic, nepůsobí přesvědčivě, a to i v kontextu toho, že její manžel si byl vědom toho, že nevlastní ani část pozemku na východ od obvodové stěny rodinného domu (k tomu viz skutková zjištění detailně popsána v rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře č. j. X, z nichž vycházel i Krajský soud v Praze v rozsudku č. j. X). Vlastníci obou pozemků sousedících s pozemkem p. č. st. X (nyní p. č. X) K. H. a manželé P. potvrdili průběh vlastnické hranice podpisem přílohy k protokolu o místním šetření (protokolu č. 9 o vyšetření držby).

27. Jde-li o měřické náčrty technickohospodářského mapování č. X a č. X, žalobci zejména namítají, že nejsou označeny tak, aby z nich bylo zřejmé, že skutečně pochází z technickohospodářského mapování v daném katastrálním území, a není tedy zřejmé, jak žalovaný dospěl k závěru, že se skutečně jedná o podklady technickohospodářského mapování. K tomu soud uvádí, že oba náčrty jsou na zadní straně opatřeny razítkem katastrálního úřadu, resp. jeho katastrálního pracoviště v Kutné Hoře, nečitelným podpisem pracovníka katastrálního úřadu a informací, že se jedná o měřické náčrty THM. Jak uvedl katastrální úřad v rozhodnutí ze dne 11. 5. 2015, každý měřický náčrt je nedílně spojen se zápisníkem ortogonálního měření a celý soubor měřických náčrtů je součástí jedné složky pod č. MX v archivu katastrálního úřadu, z níž byly také pořízeny kopie založené ve správním spisu. Rovněž je z obou měřických náčrtů na první pohled zřejmé, že zobrazují právě tu část katastrálního území N. D. u K. H., kde se nachází sporná hranice, neboť tato část mapy se v podstatných částech i v podrobnostech shoduje s jinými mapami, které jsou součástí správního spisu a které rovněž zobrazují tuto část území.
28. Jde-li o skutečnost, že průběh sporné hranice po technickohospodářském mapování se liší od průběhu hranice v pozemkovém katastru, nepovažuje ji soud za problematickou. Jak vyplývá z § 4 odst. 2 vyhlášky č. 23/1964 Sb., kterou se provádí zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, údaje z bývalého pozemkového katastru měly při vytváření evidence nemovitostí pouze podpůrnou povahu; evidence nemovitostí však – jak vyplývá z § 3 zákona o evidenci nemovitostí – vycházela ze skutečného stavu zjištěného pracovníky geodézie např. právě při technickohospodářském mapování. Nelze se tudíž bez dalšího domnívat, že každý rozdíl mezi údaji pozemkového katastru a údaji evidence nemovitostí je zřejmým omylem.
29. Soud uzavírá, že žádná z námitek žalobců ve vztahu k podkladům technickohospodářského mapování nemůže být považována za zřejmý omyl při vedení katastru nemovitostí, jak tento pojem vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. X, v němž dospěl k závěru, že může jít jak o omyl týkající se skutkových okolností (např. chyby v psaní, počítání, opomenutí zapsání údajů v podkladové listině obsažených), tak o omyl právní (např. zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené zákonem). Je však charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. V rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. X, se Nejvyšší správní soud k povaze omylu vyjádřil tak, že „*omyl musí být zřejmý, tj. jednoznačně seznatelný*“. Pokud subjekt namítá existenci chyby, která je nejasná nebo sporná, může se ochrany svých práv domoci především u civilních soudů, například cestou žaloby na určení existence jím tvrzeného práva (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. X). V nedávném rozsudku ze dne 13. 4. 2017, č. j. X, Nejvyšší správní soud shrnul, že o omyl zřejmý se jedná pouze v případě, že je chyba v katastru naprosto evidentní. Chyby v katastru, k jejichž zjištění se katastrální úřad neobejde bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu, nejsou způsobeny zřejmým omylem. Námitky jsou proto nedůvodné.
30. Ve vztahu k námitkám týkajícím se technickohospodářského mapování a ještě starších mapových děl vyhotovených pro účely katastru soud uvádí, že platnost mapy vyhotovené technickohospodářským mapováním byla vyhlášena v roce 1973 a předcházelo tomu provedení detailního mapování v terénu (viz měřické náčrty č. X a X, protokol o vyšetření hranic držby). Vzniklo tak zcela nové mapové dílo (operát evidence nemovitostí), které nahradilo dosavadní mapu evidence nemovitostí (tedy *de facto* mapu pozemkového katastru). Není přípustné, aby více než 35 let po vyhlášení platnosti tohoto katastrálního operátu byla zpochybňována správnost výstupu technickohospodářského mapování (srov. rozsudek NSS č. j. X). Vzhledem k tomu, že technickohospodářským mapováním vznikl zcela nový operát, a

to na podkladu nového mapování, nelze s úspěchem zpochybnit správnost výstupu technickohospodářského mapování tím, že sporná hranice v něm není zachycena shodně jako v mapových dílech předchozích evidencí nemovitostí. Byť mapa pozemkového katastru byla podkladem technickohospodářského mapování, vytvoření nové mapy evidence nemovitostí představuje prvek diskontinuity, který nedovoluje činit jakékoliv právní závěry týkající se případné chyby při vedení katastru nemovitostí (dříve evidence nemovitostí) vyplývající z odlišného zobrazení předmětů měření v mapě. Ostatně žalobci za celou dobu, co probíhalo řízení před správními orgány, nepředložili výňatek z katastrálního operátu platného kdykoliv v době před rokem 1973, z něhož by vyplývalo, že hranice pozemků p. č. X a X probíhala jinak než po obvodové zdi budovy na pozemku p. č. X. Žádný z těchto historických podkladů nepodporuje tvrzení žalobců, že severní bod sporné hranice byl umístěn jinde než na rohu budovy č. p. X. Naopak všechny tyto historické podklady, ať již jde o mapu stabilního katastru, nebo mapu pozemkového katastru, dokládají, že sporná hranice vedla po obvodové zdi domu č. p. X na pozemku p. č. st. X. Účelem řízení o opravě chyby v katastrálním operátu není prověřit a případně opravit výsledky technickohospodářského mapování provedeného v X. a X. letech X. století. Takový požadavek je ovšem základem procesního stanoviska žalobců.

31. Co se týče námitek vztahujících se ke kvalitě geometrických plánů č. X, č. X a č. X, soud konstatuje, že zmíněné geometrické plány průběh sporné hranice neupravují. Geometrický plán č. X se týká rozdělení parcel č. X a č. X, geometrický plán č. X se týká zaměření parcel č. X, č. X a č. X (oba vypracované v souvislosti s kupní smlouvou ze dne 31. 10. 1995, jíž obec N. D. prodala paní M. H. pozemky p. č. X a p. č. X) a geometrický plán č. X se týká rozdělení pozemku p. č. X na pozemky p. č. X a p. č. X. Všechny geometrické plány se týkají změn pozemků umístěných východně od sporné hranice, průběh sporné hranice neupravovaly, nebyly podkladem pro vyznačení změny geometrického a polohového určení sporné hranice v katastru nemovitostí, a nejsou tudíž pro předmět řízení relevantní. Námitka je nedůvodná.
32. K tomu soud doplňuje, že žalobci se v průběhu správního řízení vytrvale snažili zpochybnit platnost smluv, jimiž bylo disponováno s pozemky, které se nachází východně od sporné hranice a které nikdy nebyly ve vlastnictví žalobců a jejich právních předchůdců, a rozsah předmětu těchto smluv (kupní smlouva z roku 1981, znalecký pozemek k ocenění nemovitostí, návrh na vklad práv do evidence nemovitostí, kupní smlouva z roku 1995, nedostatky geometrických plánů z roku 1994 atd.). Otázky související s převodem vlastnického práva k cizím pozemkům nikterak nesouvisí s polohovým a geometrickým určením sporné hranice. Žalobci ani netvrdí, že by jim neplatnost těchto majetkových převodů měla být ku prospěchu v tom smyslu, že sami nabyli od vlastníka sousedního pozemku část tohoto pozemku přiléhající k východní obvodové zdi jejich rodinného domu. Žalobci tak nejsou legitimováni ke zpochybňování majetkových vztahů k pozemkům sousedícím s jejich nemovitými věcmi. Provádění změn v textu kupní smlouvy z roku 1981 nedokládá, že by docházelo k manipulaci s polohovým a geometrickým určením sporné hranice v platné mapě evidence nemovitostí (tedy mapě vyhotovené technickohospodářským mapováním), natož pak s tehdy již historickými katastrálními mapovými díly. Bez jakéhokoliv dopadu na správnost evidence geometrického a polohového určení sporné hranice jsou i údajné změny provedené v mapovém listu X, které žalobci popisují v druhé polovině třetí strany žaloby, neboť údajnou „manipulaci“ měly být dotčeny toliko pozemky nacházející se východně od sporné hranice, tedy pozemky p. č. X a X. Nebylo povinností žalovaného tuto „změnu“ mapového listu vysvětlovat, neboť se nijak nedotýká pozemků ve

vlastnictví žalobců, jejichž právní předchůdkyně iniciovala řízení o opravě chyby v katastrálním operátu. Geometrické a polohové určení sporné hranice v mapovém listu X pořízeném z archivu Českého úřadu zeměměřického a katastrálního je totožné jako v mapovém listu, který má k dispozici katastrální úřad ve svém archivu. Zákres sporné hranice v záznamu podrobného měření změn č. X je pro věc nerozhodný, neboť přezkoumávané rozhodnutí z tohoto podkladu nevychází (k tomu viz níže).

33. Jde-li o námitku, že katastrální úřad v reakci na rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 10. 2014, č. j. X, vrátil spornou hranici na hodnoty platné před vydáním rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 31. 10. 2011, č. j. X, které spornou hranici měnilo, potvrzeného rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 2. 2012, č. j. X, a posléze nijak nereagoval na nesouhlas žalobců, uvádí soud následující. Správní rozhodnutí, které již nelze napadnout řádným opravným prostředkem, je pravomocné a jako takové je způsobilé vyvolat právní účinky v něm obsažené. Uvedené platí i v případě, že je pravomocné rozhodnutí napadeno správní žalobou, neboť tato žaloba zpravidla nemá odkladný účinek *ex lege* a nebylo tomu tak ani v dané věci (přiznání odkladného účinku je třeba podle § 73 s. ř. s. navrhnout, což žalobci v řízení sp. zn. X neučinili). Katastrální úřad tudíž postupoval správně, pokud poté, co bylo jeho rozhodnutí ze dne 31. 10. 2011 potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 2. 2012, změnil průběh sporné hranice tak, jak byl tímto pravomocným rozhodnutím určen. Poté však byla obě výše uvedená rozhodnutí krajským soudem zrušena a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Je-li rozhodnutí správního orgánu zrušeno, nemohou přetrvat ani účinky, které rozhodnutí v době své existence vyvolalo, neboť po jeho zrušení již nemají právní základ. V dané věci byl průběh sporné hranice původně stanoven obnoveným katastrálním operátem, jehož platnost byla vyhlášena ke dni 1. 6. 2009. Po vydání citovaných rozhodnutí katastrálního úřadu a žalovaného byl průběh sporné hranice změněn na hodnoty stanovené rozhodnutím katastrálního úřadu. Jakmile však byla tato rozhodnutí soudem zrušena, nastala situace, kdy byl průběh sporné hranice v rozporu s obnoveným katastrálním operátem, aniž by k tomu existoval jakýkoli právní podklad. Katastrální úřad tudíž nemohl postupovat jinak než uvést průběh sporné hranice do stavu před změnou vyvolanou rozhodnutími z 31. 10. 2011 a 20. 2. 2012, která byla nezákonná (jak plyne z rozsudku zdejšího soudu ze dne 3. 10. 2014, č. j. X). Ke změně hranice tak, jak byla provedena na základě citovaných rozhodnutí katastrálního úřadu a žalovaného, nemělo totiž vůbec dojít, resp. nedošlo by k ní, pokud by katastrální úřad a žalovaný vyložili katastrální zákon a katastrální vyhlášku správně. S ohledem na to nebyl po právní moci rozsudku ve věci sp. zn. X na místě postup naznačený žalobci (možnost účastníků řízení podat nesouhlas se změnou průběhu sporné hranice z hodnot stanovených rozhodnutími z 31. 10. 2011 a 20. 2. 2012 zpět na hodnoty před vydáním citovaných rozhodnutí, tj. vyplývající z obnoveného katastrálního operátu z roku 2009), neboť ani sebekřesčivější argumentace účastníků řízení by nemohla nic změnit na tom, že pro průběh hranice podle rozhodnutí z 31. 10. 2011 a 20. 2. 2012 již neexistoval žádný podklad. Žalovaný tudíž nepochybil, jestliže nesouhlas žalobců doručený katastrálnímu úřadu dne 14. 11. 2014 nerefletoval. Námitka je nedůvodná.
34. K tomu soud doplňuje, že závazný právní názor krajského soudu formulovaný v rozsudku č. j. X vychází z právního stavu ke dni 20. 2. 2012, kdy bylo vydáno tímto rozsudkem přezkoumané rozhodnutí žalovaného, tedy z aplikace katastrálního zákona z roku 1992 a katastrální vyhlášky z roku 2007, jak zřetelně plyne z odůvodnění rozsudku. Žalobci v nyní projednávané žalobě nevznesli žádné výhrady proti aplikaci tohoto závazného právního názoru v dalším řízení, soud se proto nemohl zabývat správností právního posouzení věci ohledně splnění podmínek pro provedení opravy chyby v katastru nemovitostí. Soud pouze

připomíná, že dne 1. 1. 2014 vstoupil v účinnost katastrální zákon z roku 2013 a katastrální vyhláška z roku 2013, které byl žalovaný povinen aplikovat na nyní posuzovanou věc, neboť přechodná ustanovení ke katastrálnímu zákonu ani ke katastrální vyhlášce z roku 2013 nestanoví jinak. V § 44 katastrální vyhlášky z roku 2013 jsou podmínky pro opravu geometrického a polohového určení pozemku upraveny částečně odlišně. V případě, že žalovaný, resp. katastrální úřad budou mít za to, že jimi zjištěné pochybení, k němuž došlo při obnově katastrálního operátu přepracováním a pro něž v tomto řízení v minulosti rozhodli o opravě chybného geometrického určení sporné hranice, lze podřadit pod § 44 odst. 2 katastrální vyhlášky z roku 2013, nebrání jim právní názor vyslovený soudem v rozsudku č. j. X v provedení opravy chyby *ex offi*. Neprovedení opravy této chyby přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného není žalobcům na újmu, neboť se jedná o opravu geometrického určení sporné hranice, která jim neprospívá (jižní bod hranice se posouvá blíže k obvodové stěně jejich rodinného domu, tedy plocha pozemku p. č. X se zmenšuje – viz záznam podrobného měření změn č. X).

35. Konečně, pokud jde o opakující se námitku žalobců, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jejich odvolacími námitkami, konstatuje soud, že není důvodná. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil k jejich námitkám k nekompletnosti správního spisu katastrálního úřadu (na straně 15 napadeného rozhodnutí), k námitkám ke kvalitě a relevanci geometrických plánů z let 1994 (na straně 14 napadeného rozhodnutí) a k námitkám ke kvalitě podkladů technickohospodářského mapování (na stranách 14 a 15 napadeného rozhodnutí). K námitce, že katastrální úřad po rozsudku zdejšího soudu ze dne 3. 10. 2014, č. j. X, neměl změnit průběh sporné hranice, se žalovaný vyjádřil pouze stručně (na straně 7 napadeného rozhodnutí), aniž by žalobcům podrobně objasnil důvody svého postupu, avšak nutno dodat, že tuto námitku žalobci ve svém odvolání ze dne 26. 5. 2015 nevznесли; v současné podobě se objevila až v žalobě a soud ji vypořádal výše. V obecné rovině je třeba také podotknout, že skutečnost, že odvolací správní orgán v rozhodnutí nereagoval na každý dílčí argument odvolatele, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jestliže se jinak s obsahem a smyslem argumentace odvolatele vypořádal a je z rozhodnutí zřejmé, z jakých důvodů považoval odvolací námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; obстоjí i jen implicitní vypořádání námitek, pokud správní orgán v napadeném rozhodnutí uvede svůj názor odlišný od názoru odvolatele, který přesvědčivě odůvodní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. X). Tomuto požadavku žalovaný v napadeném rozhodnutí nepochybně dostál. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že vycházel z právního názoru krajského soudu, podle něhož není možné v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu změnit geometrické a polohové určení sporné hranice, nebude-li předložen souhlas vlastníků obou pozemků. Tím byly jednoznačně vymezeny podmínky pro provedení opravy chyby. Souhlas vlastníků pozemků předložen nebyl, rozhodnutí o žalobě na určení vlastnického práva rovněž nebylo vydáno. Je tedy zřejmé, proč katastrální úřad opravu neprovedl a proč žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil. Jakékoliv dílčí námitky žalobců zpochybňující pravost a původnost jednotlivých listin, které byly v průběhu řízení založeny do spisu, stejně jako správnost postupu při provádění technickohospodářského mapování nemohou obstát. Z právního názoru žalovaného, jímž se při vydání rozhodnutí řídil, tak implicitně plynou důvody irelevantnosti jednotlivých dílčích výhrad. V situaci, kdy nejsou splněny podmínky pro provedení opravy geometrického a polohového určení sporné hranice (absence souhlasného prohlášení vlastníků obou pozemků o nespornosti hranice), nemá žádný význam zabývat se tím, zda v průběhu vedení katastru nemovitostí nebo při jeho obnově došlo ke zřejmému omylu.

36. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, ani nevyšla najevo žádná vada řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu na základě § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Soud neprovedl důkaz listinami předloženými společně s žalobou. Soud jednotlivě prověřil, že většina z těchto listin je součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z jehož obsahu vycházel. Listiny, které součástí správního spisu nejsou (notářský zápis ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. X, X, o čestném prohlášení paní V. J., vyjádření soudní znalkyně J. K. ze dne 25. 11. 2012 ke znaleckému posudku č. X a znalecký posudek na přezkoumání stavu katastru v katastrálním území N. D. u K. H. vypracovaný znalcem Ing. K. V.), nejsou pro předmět řízení relevantní. Soud se historickým průběhem hranice nezabýval, a tudíž v tomto směru ani neprováděl dokazování. Rozhodnutí žalovaného vychází z právního názoru, že pokud nebude předloženo souhlasné prohlášení vlastníků obou pozemků, nelze provést opravu geometrického a polohového určení sporné hranice. Tento právní názor žalobci žalobou nenapadli, soud proto nemohl jeho zákonnost přezkoumat. Vzhledem k tomuto právnímu názoru je však jakékoliv dokazování znaleckým posudkem neúčelné, neboť jím nelze prokázat, že jsou splněny všechny podmínky pro provedení opravy chyby v katastru nemovitostí, neboť jednou z těchto podmínek je dle žalovaného souhlasné prohlášení vlastníků pozemků, resp. předložení rozhodnutí soudu o určení vlastnického práva žalobců ke sporné části pozemku. Takové listiny v řízení předloženy nebyly.
38. Závěrem soud zdůrazňuje, že účelem institutu opravy chyby v katastru nemovitostí není určit materiálně správný průběh vlastnické hranice, slouží toliko k opravě zřejmých chyb při vedení či obnově katastrálního operátu. Rozhodnout spor o průběh vlastnické hranice přísluší jen soudům v civilním řízení, u nichž žalobci neuspěli (viz zamítavý rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 13. 4. 2017, č. j. X, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2017, č. j. X). Je tedy zřejmé, že žalobci v řízení před civilními soudy neprokázali, že jim svědčí vlastnické právo k části pozemku p. č. X.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu